

Коняровъ и др.—обоисти; П. Мионовъ и А. Гжрдевъ — фаготисти. Най-добритъ наши духачи на дървени инструменти сж били негови ученици.

Стилъ — способъ и начинътъ, по който музикалниятъ творецъ се изявява, — по който дава изразъ на своитѣ идеи (мисли) и чувства, съставлява неговия стилъ, или С-тъ на съответното негово творение. С-тъ, естествено, е нѣщо много по-дълбоко отъ едно само чувствено изявяване. „Той е единъ голѣмъ източникъ на познавателностъ и житейска правда“ (Адлеръ). С-тъ на единъ музикаленъ творецъ е винаги въ връзка съ неговата съвременостъ; идентъ, материала, подборътъ и прилагането на сръдствата зависятъ отъ околната сръда — отъ обществото, отъ което той съставлява частъ, следователно — С-тъ зависи отъ общественитѣ настрояния на времето, въ което живѣе компонистътъ, а сжщо и отъ техниката, която усвоява той. Както въ литературата, тъй и въ музиката, нѣкои видове стилове се означаватъ съ характерни думи: мощенъ, енергиченъ, елегиченъ, висшъ, а сжщо и — патетиченъ, подигравателенъ, хумористиченъ и много др., означаващи онѣзи особности, които лежатъ въ характернитѣ предразположения на творчията, изобщо, или които сж намѣрили, по единъ яркъ начинъ, изразъ въ отдѣлни негови творения. Както въ литературата, тъй и въ музиката, всѣка епоха, всѣки голѣмъ творецъ и всѣки видъ има свой С., като: предкласически, класически, романтически, новоромантически, модеренъ, Баховъ, Бетховеновъ, Моцартовъ, Шубертовъ, Менделсоновъ, Брамсовъ, Щраусовъ, Хиндемитовъ, симфониченъ, камеренъ и пр. Думата С. се употрѣбвява, сжщо, и въ нѣколко главни и приети смисъла: „Старъ С.“, „Смѣсенъ С.“ и „Строгъ С.“. **старъ С.** се нарича този, въ който модерни компонисти сж сътворили творби (написани) въ сушитѣ стари форми, или въ тѣзи на сюитата, или танцовитѣ пиеси; **свързанъ С.** се нарича отчасти и контрапунктичния стилъ на органовата музика, при който частитѣ се съединяватъ и свързватъ безъ прѣриване, а сжщо стилътъ на голѣма

часть отъ инструменталнитѣ ансамблови творения на XVII и часть отъ XVIII в. **строгъ С.** е този, който предписва, при свързването на интервалитѣ и акордитѣ, редица правила, които трѣбва да се съблюдаватъ теоретически при една композиция на много гласове. Тѣзи предписания, обаче, сж били нарушавани и отъ мнозина отъ великитѣ майстори (гл. Палестриновъ С.).

Стихири — въ източно-православната църква — пѣсни, които се пѣятъ въ началото на вечернята, следъ „Господи, възвахъ“ и „Да исправится молитва моя“, и преди края на вечернята, на литии, и предъ края на утренията — предъ великото славословие. Тѣ се състоятъ отъ много стихове, и се пѣятъ съ припѣви на стихове отъ псалми.

Стоинъ, Василь — музикаленъ фолклористъ, род. 18 дец. 1880 въ Самоковъ, следъ свършването на духовната семинария въ родния си градъ, 1907—10 учи въ Брюкселската консерватория при Жилсонъ — хармония, и Люнсенъ — контрапунктъ — 1910—11 е стажантъ въ I Софийска мжжка гимназия, а — следъ това—гимназиаленъ учителъ въ Търново, Пловдивъ, Самоковъ, и преподавателъ въ Софийския учителски институтъ. 1924—25 е лекторъ въ Софийската музикална академия, а отъ 1926—уредникъ на отдѣла за народнитѣ пѣсни при Народния етнографски музей. С. е много добъръ познавачъ и записвачъ на народни пѣсни, като самъ е нотиралъ надъ 8000 мелодии. Писалъ: „Предположение за произхода на диатонията“ (1926), „Къмъ българскитѣ напѣви“ („Известия на народния етнографски музей“ 1923), книгата „Българската музика — метрика и ритмика“ (1926), „Народна пѣснопойка“ (народни пѣсни за единъ гласъ—1930), както и статии изъ областта на народната музика въ музикалитѣ наши списания. С. е редакторъ на С. Т., В. съдържащъ крѣгло 4100 народни пѣсни—отъ мѣста, между рекитѣ Тимокъ и Вита.

Стоковски, Леополдъ — Stokowski, Leopold — личенъ диригентъ, род. 18 апр. 1882 въ Лондонъ, възпитаникъ на Парижката консерватория; 1912 основава въ Филаделфия симфониченъ оркестъръ, известенъ по цѣлъ